YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

22 päivänä helmikuuta 2000 *

Asiassa T-138/98,

Armement coopératif artisanal vendéen (ACAV), kotipaikka Sables-d'Olonne (Ranska),

Armement Alain André ja ACAV, Armement Thierry Arnaud ja ACAV, Armement Alain Augereau, Armement Jean-Luc Bernard ja Angélique Bernard, Armement Pascal Burgaud, Armement José Burgaud ja ACAV, Armement Bruno Chiron ja Jean Noury, Fabien Gaillard, Armement Bruno Girard, Armement Bruno Girard ja ACAV, Armement Denis Groisard, Fabrice Groisard, Armement Islais SARL, Armement Marc Jolivet, Armement Yannick Orsonneau ja ACAV, Armement Christian Rafin ja ACAV, Armement Éric Rivalin ja ACAV, Armement Éric Taraud ja ACAV, Armement Fernand Voisin ja Alain Voisin, Patrick Voisin, Yeu pêcheries SA, Armement Bernard Zereg, kotipaikka Ile d'Yeu (Ranska),

edustajinaan asianajajat L. Funck-Brentano ja S. Ponsot, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto J. Neuen, 1 place du Théâtre,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

joita tukevat

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston apulaisosastopäällikkö J.-F. Dobelle, saman osaston apulaisulkoasiainsihteeri C. Vasak, saman osaston jaostopäällikkö K. Rispal-Bellanger ja kansainvälistä talousoikeutta ja yhteisön oikeutta koskevia asioita hoitava ulkoasiainsihteeri C. Chavance, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

Ile-d'Yeun kunta, edustajanaan asianajaja R. Houssin, Nantes, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto J. Neuen, 1 place du Théâtre,

Irlanti, asiamiehinään Chief State Solicitor M. A. Buckley ja barrister A. Collins, prosessiosoite Luxemburgissa Irlannin suurlähetystö, 28 route d'Arlon,

ja

Thomas Kennedy, John Graham, John Flannery, Michael Hennessy ja Padraig Ó Mathuna, kotipaikka Dingle (Irlanti),

Vincent Browne, Michael Murphy, John O'Donnel, kotipaikka Tralee (Irlanti),

Donal O'Neill, John D. Sullivan, Niel Minihane, Kieran O'Driscoll, Peter Carleton, Donal Healy, kotipaikka Castletownbere (Irlanti),

Gerard Minihane, kotipaikka Skibbereen (Irlanti),

edustajinaan D. O'Donnell, SC, barrister J. Devlin, solicitor G. Casey ja barrister P. Mc Dermott, North Main Street, Bandon, County Cork (Irlanti),

väliintulijoina,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet J. Carbery ja L. Railas, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja A. Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään yhteisön oikeutta koskevia riita-asioita hoitavan osaston valtionasiamies R. Silva de Lapuerta, prosessiosoite Luxemburgissa Espanjan suurlähetystö, 4—6 boulevard Emmanuel Servais,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies G. Berscheid ja oikeudellinen neuvonantaja T. van Rijn, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijoina,

jossa vaaditaan kumottavaksi tietyistä kalavarojen teknisistä säilyttämistoimenpiteistä annetun asetuksen (EY) N:o 894/97 muuttamisesta 8 päivänä kesäkuuta 1998 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1239/98 (EYVL L 171, s. 1),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit K. Lenaerts, A. Potocki, A. W. H. Meij ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.11.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Turvatakseen kalavarojen suojelun, meren biologisten resurssien säilymisen ja niiden tasapainoisen hyödyntämisen kestävin perustein ja asianmukaisin taloudellisin ja sosiaalisin ehdoin neuvosto on 25.1.1983 antanut yhteisön kalavarojen säilyttämis- ja hallintajärjestelmän perustamisesta asetuksen (ETY) N:o 170/83 (EYVL L 24, s. 1), joka on kumottu ja korvattu yhteisön kalastus- ja vesiviljelyjärjestelmän perustamisesta 20 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3760/92 (EYVL L 389, s. 1).

2 Asetuksen N:o 170/83 nojalla neuvosto antoi 7.10.1986 asetuksen (ETY) N:o 3094/86 tietyistä kalavarojen teknisistä säilyttämistoimenpiteistä (EYVL L 288 s. 1). Asetuksen N:o 3094/86 muuttamisesta yhdennentoista kerran 27.1.1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 345/92 (EYVL L 42, s. 15) siihen lisättiin uusi 9 a artikla, jossa kiellettiin väliaikaisin poikkeuksin ajoverkot, joiden pituus yksittäisenä tai yhteenlaskettuna on yli 2,5 kilometriä.

3 Useiden muutosten johdosta asetus N:o 3094/86 kodifioitiin sittemmin tietyistä kalavarojen teknisistä säilyttämistoimenpiteistä 29 päivänä huhtikuuta 1997 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 894/97 (EYVL L 132, s. 1).

4 Neuvosto antoi 8.6.1998 asetuksen (EY) N:o 1239/98 (jäljempänä asetus N:o 1239/98 tai riidanalainen asetus; EYVL L 171, s. 1), jolla muutettiin asetusta N:o 894/97 ensinnäkin korvaamalla sen 11 artikla ja lisäämällä siihen 11 a artikla seuraavasti:

"11 artikla

Aluksella ei saa pitää yhtä eikä useampaa ajoverkkoa, joiden yksittäinen tai yhteenlaskettu pituus on yli 2,5 kilometriä, eikä harjoittaa niillä kalastustoimintaa.

11 a artikla

1. Aluksella ei 1 päivästä tammikuuta 2002 saa pitää yhtä eikä useampaa ajoverkkoa, jotka on tarkoitettu liitteessä VIII lueteltujen lajien pyyntiin, eikä harjoittaa niillä kalastustoimintaa.

2. Ajoverkoilla pyydettyjen liitteessä VIII lueteltujen lajien purkaminen aluksesta kielletään 1 päivästä tammikuuta 2002.

3. Aluksella saa lippujäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten myöntämällä luvalla 31 päivään joulukuuta 2001 pitää yhtä tai useampaa 1 kohdassa tarkoitettua ajoverkkoa tai harjoittaa niillä kalastustoimintaa. Vuonna 1998 niiden alusten enimmäismäärää, joille jäsenvaltio saa myöntää luvan pitää yhtä tai useampaa ajoverkkoa tai harjoittaa niillä kalastustoimintaa, ei saa olla suurempi

kuin 60 prosenttia niiden alusten määrästä, jotka kaudella 1995—1997 käyttivät yhtä tai useampaa ajoverkkoa.

4. Jäsenvaltioiden on kunkin kohdelajin osalta toimitettava komissiolle vuosittain 30 päivään huhtikuuta mennessä luettelo 3 kohdassa tarkoitetuista ajoverkoilla harjoitettavaa kalastustoimintaa varten luvan saaneista aluksista; vuoden 1998 osalta tiedot on lähetettävä viimeistään 31 päivänä heinäkuuta 1998."

5 Asetuksen N:o 894/97, sellaisena kuin se on muutettuna, 11 a artiklassa tarkoitetussa liitteessä VIII lueteltujen 18 lajin joukkoon kuuluu muun muassa valkotonnikala.

6 Riidanalaisella asetuksella lisättiin asetukseen N:o 894/97 myös uusi 11 b artikla, jonka 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos 11 ja 11 a artiklan ja tämän artiklan säännöksiä ei noudateta, toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava kyseisten alusten osalta asianmukaiset toimenpiteet asetuksen (ETY) N:o 2847/93 [EYVL L 261, s. 1] 31 artiklan mukaisesti."

7 Riidanalaisella asetuksella lisätyssä 11 c artiklassa täsmennetään vielä asetuksen N:o 894/97 uusien säännösten maantieteellinen soveltamisala seuraavasti:

"Lukuun ottamatta vesiä, joita tietyistä Itämeren, Belttien ja Juutinrauman vesialueiden kalavarojen teknisistä säilyttämistoimenpiteistä 18 päivänä joulukuuta 1997 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 88/98 [EYVL L 9, s. 1] koskee, ja sen estämättä, mitä 1 artiklan 1 kohdassa säädetään, 11, 11 a ja 11 b artiklaa

sovelletaan kaikilla jäsenvaltioiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä sekä näiden vesien ulkopuolella kaikkiin yhteisön kalastusaluksiin."

Oikeudenkäyntimenettely

8 Tässä tilanteessa Armement coopératif artisanal vendéen ja 22 muuta ranskalaista tonnikalan pyyntialuksen varustajaa (jäljempänä kantajat) nostivat 31.8.1998 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen saapuneen kanteen asetuksen N:o 1239/98 kumoamiseksi siltä osin kuin siinä kielletään kalastamasta johonkin jäsenvaltioon rekisteröidyllä aluksella 1.1.2002 jälkeen ajoverkolla eräitä kalalajeja, joihin valkotonnikala kuuluu.

9 Neuvosto teki erillisellä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 29.10.1998 toimittamallaan kirjelmällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan nojalla oikeudenkäyntiväitteen. Kantajat vastasivat väitteeseen tuomioistuimeen 11.1.1999 toimittamillaan huomautuksilla.

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 30.11.1998 antamalla määräyksellä Ranskan tasavalta hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan kantajien vaatimuksia.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 3.6.1999 antamalla määräyksellä päätettiin hyväksyä Espanjan kuningaskunta ja komissio väliintulijoiksi tukemaan neuvoston vaatimuksia sekä Irlanti, Ile-d'Yeun kunta ja Thomas Kennedy sekä 13 muuta, Irish Tuna Association -nimiseen yhdistykseen kuuluvaa henkilöä (jäljempänä ITA:n jäsenet) väliintulijoiksi tukemaan kantajien vaatimuksia. Näitä väliintulijoita pyydettiin esittämään ensi

vaiheessa näkemyksensä, perusteensa ja muut väitteensä esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamisesta.

12 ITA:n jäsenet eivät ole jättäneet väliintulokirjelmää asetetussa määräajassa.

13 Irlanti on toimittanut väliintulokirjelmän, jossa ei käsitellä esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamista.

14 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn vastaajan oikeudenkäyntiväitteen ratkaisemiseksi.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 15.11.1999 tekemällä päätöksellä asia siirrettiin laajennetun ensimmäisen jaoston käsiteltäväksi.

16 Osapuolten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullisiin kysymyksiin kuultiin 23.11.1999 pidetyssä istunnossa.

Osapuolten vaatimukset

17 Kanteessaan kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi

— kumoaa asetuksen N:o 1239/98 ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

18 Oikeudenkäyntiväitteen johdosta tekemissään huomautuksissa kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää neuvoston oikeudenkäyntiväitteen ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

19 Kantajien vaatimuksia tukevat Ranskan tasavalta ja Ile-d'Yeun kunta vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää neuvoston tekemän oikeudenkäyntiväitteen

— määrää pääasian tutkittavaksi

— tutkii mahdollisuuden pitää katselmus Ile-d'Yeullä käsiteltävänä olevan asian erityispiirteiden arvioimiseksi paikan päällä ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

20 Istunnossa Irlanti ja ITA:n jäsenet vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää oikeudenkäyntiväitteen. Toissijaisesti Irlanti vaati, että väite käsitellään pääasian yhteydessä.

21 Oikeudenkäyntiväitteessään neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta sillä perusteella, että tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 Neuvoston vaatimuksia tukeva komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta sillä perusteella, että tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Neuvoston vaatimuksia tukeva Espanjan kuningaskunta vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten ja muiden osapuolten väitteet ja niiden perustelut

24 Neuvosto väittää, että kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa (josta on tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) esitetyt edellytykset eivät täyty.

25 Neuvoston mukaan riidanalainen asetus on ensiksikin asetuksen N:o 894/97, jota sillä muutetaan, tapaan säädös, koska sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja koska sillä on oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin. Kun kyseessä on asetus, joka on luonteeltaan EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan toisessa kohdassa (josta on tullut EY 249 artiklan toinen kohta) tarkoitetulla tavalla yleinen, kanne on sen mielestä vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jätettävä tutkimatta jo pelkästään tästä syystä (asia 307/81, Alusuisse v. neuvosto ja komissio, tuomio 6.10.1982, Kok. 1982, s. 3463 ja asia 26/86, Deutz ja Gelderman v. neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941).

26 Toiseksi riidanalainen asetus ei neuvoston käsityksen mukaan koske kantajia erikseen, ja se koskee näitä samoin perustein ja samalla tavoin kuin muita alan taloudellisia toimijoita. Mikään ei nimittäin neuvoston mielestä erota kantajien tilannetta kaikkien muiden kalastajien tilanteesta, jotka Ranskassa ja muissa yhteisön maissa harjoittavat samaa ajoverkkokalastusta kuin nämä.

27 Neuvosto väittää lopuksi, että asetus N:o 1239/98 ei koske suoraan kantajia 31.12.2001 päättyvänä siirtymäaikana, koska tänä aikana on vielä kansallisten

toimivaltaisten viranomaisten asiana valita ne kalastusalukset, jotka voivat saada luvan käyttää ajoverkkoja.

28 Komission mielestä riidanalaisen asetuksen ei voida katsoa koskevan kantajia suoraan.

29 Komissio on eri mieltä kantajien kanssa näiden väitteestä, jonka mukaan kantajat kuuluvat taloudellisten toimijoiden rajattuun joukkoon, joka muodostuu kaikista valkotonnikalan kalastajista, joiden kotipaikka on Ile-d'Yeu ja jotka käyttävät ajoverkkoa. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, 17.1.1985 antamassa tuomiossa (Kok. 1985, s. 207), johon kantajat vetoavat ja sen asiassa C-354/87, Weddel v. komissio, 6.11.1990 antamassa tuomiossa (Kok. 1990, s. I-3847), johon Ranskan tasavalta vetoaa, oli komission mukaan kyse erilaisesta tilanteesta, eivätkä ne siten ole tässä tapauksessa merkityksellisiä.

30 Komissio katsoo myös, ettei se seikka, että kaikilla kantajilla on vuodesta 1995 ollut erityinen ajoverkkojen käytön salliva kalastuslupa, millään tavoin tarkoita sitä, että kantajat kuuluisivat rajattuun taloudellisten toimijoiden joukkoon (asia T-12/96, Area Cova ym. v. neuvosto ja komissio, tuomio 8.7.1999, Kok. 1999, s. II-2301). Kuten Ranskan tässä asiassa toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisista päätöksistä ilmenee, erityiskalastusluvan voivat Ranskassa saada muutkin kuin ne, joilla on ennestään lupa kalastaa valkotonnikalaa ajoverkoilla. Lisäksi ne luettelot ajoverkkokalastukseen oikeutetuista aluksista, jotka jäsenvaltioiden on riidanalaisella asetuksella muutetun asetuksen N:o 894/97 11 a artiklan 4 kohdan nojalla toimitettava komissiolle vuosittain 31.12.2001 saakka, voivat komission mukaan muuttua vuodesta toiseen.

31 Joka tapauksessa komissio on sitä mieltä, että oikeuskäytännön mukaan kuuluminen suljettuun taloudellisten toimijoiden joukkoon ei ole riittävää, jotta voi-

taisiin katsoa, että asetus koskee yhtä näistä toimijoista erikseen (asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 64 kohta).

32 Komissio tarkentaa, ettei voida väittää, että neuvosto antoi asetuksen N:o 1239/98 tietäen, että säädöksellä olisi erityisiä vaikutuksia kantajiin. Ajoverkkoja nimittäin käyttävät sen mukaan Ile-d'Yeun saarelta käsin toimivien ranskalaisten kalastajien lisäksi myös muut ranskalaiset kalastajat ja kalastajat, jotka ovat muista jäsenvaltioista, erityisesti Italiasta, jossa on eniten ajoverkkokalastajia. Lisäksi se seikka, että komissiolle ja neuvostolle ilmoitettiin niistä mahdollisista seurauksista, joita riidanalaisen asetuksen antamisella olisi Ile-d'Yeun talouteen, ei riitä yksilöimään kantajia, kun velvollisuutta ottaa huomioon näiden erityistilannetta ei ollut (em. asia Area Cova ym. vastaan neuvosto ja komissio, määräyksen 54 kohta) ja kun lisäksi on selvää, että vastaavia taloudellisia vaikutuksia saattoi aiheutua muillakin yhteisön alueilla.

33 Näin ollen komissio katsoo, että ainoa kantajien erityispiirre muihin yhteisön kalastajiin nähden, joita riidanalainen asetus yhtä lailla koskee, on se, että kantajien kotipaikka on Ile-d'Yeu. Tällainen kunkin asetuksessa tarkoitetun toimijan maantieteelliseen sijaintiin perustuva kriteeri ei sen mielestä kuitenkaan ole riittävä, sillä muutoin laajennetaan perusteettomasti mahdollisuuksia nostaa kanne säädöstä vastaan.

34 Komissio huomauttaa sen väitteen osalta, jonka mukaan muita oikeusteitä riidanalaisen asetuksen pätemättömyyden toteamiseksi ei ollut, että Ranskan tasavallan itsensä mukaan mahdollisuudet ennakkoratkaisukysymykseen eivät olleet olemattomat vaan ainoastaan rajoitetut. Vaikka ajoverkkokielto ei edellyttäisikään täytäntöönpanotoimia, mikään ei komission mielestä silti estä kantajia hakemasta lupaa käyttää tällaisia verkkoja ja valittaa toimivaltaisten viranomaisten mahdollisesta hylkäävästä lupapäätöksestä.

35 Espanjan kuningaskunta korostaa, että kantajat ovat samassa tilanteessa kuin kaikki muutkin kalanpyyntialuksen varustajat, jotka ryhtyvät ajoverkoilla riidanalaisella asetuksella asetukseen N:o 894/97 lisätyssä liitteessä VIII lueteltujen lajien kalastukseen. Riidanalainen asetus ei siten koske näitä varustajia erikseen, vaan samalla tavoin kuin kaikkia muitakin taloudellisia toimijoita, jotka ovat samassa tilanteessa tai jotka saattavat joutua samaan tilanteeseen. Lisäksi 31.12.2001 päättyvän siirtymäajan aikana asetus ei Espanjan mukaan koske kantajia suoraan, koska tuohon päivään asti toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voivat vielä antaa rajoitetulle määrälle aluksia lupia ajoverkkojen käyttöön.

36 Kantajat väittävät, että normatiivisesta luonteestaan huolimatta asetus N:o 1239/98 koskee niitä erikseen, joten oikeuskäytännön mukaan (asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501 ja asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, I-1853) kanne on otettava tutkittavaksi.

37 Kantajat painottavat ensinnäkin, että oikeuskäytännön mukaan (em. asia Piraiki-Patraiki ym. v. komissio ja asia C-207/86, Apesco v. komissio, tuomio 26.4.1988, Kok. 1988, s. 2151, 12 kohta) riidanalainen asetus koskee niitä erikseen rajattuun sellaisten taloudellisten toimijoiden suljettuun piiriin kuuluvina, jotka on yksilöity ja yksilöitävissä, sekä kohdistuu niihin vielä erityisesti. Tämä rajattu toimijajoukko muodostuu kantajien mukaan Ile-d'Yeun kalastajista, jotka ovat saaneet vuodesta 1995 joka vuosi luvan käyttää ajoverkkoa valkotonnikalan kalastuksessa Pohjois-Atlantilla. Kantajat tuovat tältä osin esiin, että niiden Ranskan lipun alla olevien kalastusalusten joukossa, joilla on kunakin vuonna ollut lupa kalastaa ajoverkoilla valkotonnikalaa Pohjois-Atlantin alueella — eli 69 aluksella vuonna 1995 ja 43 aluksella vuonna 1998 — ne kokonaisuudessaan edustavat merkittävintä ajoverkkojen käyttöön oikeutettua kalastuslaivastoa. Tämän lisäksi riidanalainen asetus vaikuttaa niihin erityisesti, koska ne kaikki ovat vuodesta 1995 lähtien saaneet joka vuosi Ranskan toimivaltaiselta viranomaiselta luvan tähän kalastukseen.

38 Kantajien mukaan neuvosto lisäksi tiesi kantajien erityistilanteesta antaessaan riidanalaista asetusta. Ensinnäkin Ranskan toimivaltaiset viranomaiset lähettivät vuosittain komissiolle Ranskassa ajoverkkojen käyttöön valkotonnikalan kalastuksessa luvan saaneiden alusten luettelon. Lisäksi kantajat olivat olleet useampaan otteeseen yhteydessä sekä Ranskan valtion viranomaisiin että kalastuksesta tuolloin vastanneeseen komission jäseneen. Komissio totesi sitäpaitsi 8.4.1994 päivätyssä tiedonannossaan suurten ajoverkkojen käytöstä (KOM(94) 50 lopullinen) seuraavaa: "Ile d'Yeu on oma erityisongelmansa. Sieltä käsin toimi vuonna 1993 yhteensä 21 kalastusalusta, jotka käyttivät ajoverkkoa tonnikalan pyyntiin, ja näistä 15 toimi poikkeusluvan turvin. Tonnikalan pyynti on tärkeä osa kalastuselinkeinoa, johon saaren talous perustuu. Jos tonnikalan ajoverkkokalastuksesta on siellä luovuttava, on niiden väliaikaistoimenpiteiden lisäksi, joilla vältetään välitön kriisi, laadittava kokonaissuunnitelma, jossa selvitetään kaikki vaihtoehtoiset toimintamahdollisuudet. Ratkaisut tehdään siten, että taloudelliset voimavarat tarpeellisessa määrin turvataan". Ehdotuksessaan neuvoston päätökseksi tiettyjen kalastusalan toimien toimintasuunnan muuttamisen edistämiseen tähtäävästä erityistoimenpiteestä ja neuvoston päätöksen 97/292/EY muuttamisesta (EYVL 1998, C 314, s. 18) komissio totesi lisäksi, että "ajoverkkokielto koskee tiettyjä Espanjan, Irlannin, Italian, Ranskan ja Yhdistyneen kuningaskunnan lipun alla purjehtivia aluksia".

39 Kantajat katsovat tämän vuoksi, että niiden asemaa kuvaa joukko oikeuskäytännössä tarkoitettuja erityispiirteitä (em. asiat Extramet Industrie v. neuvosto ja Codorniu v. neuvosto sekä asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615), koska ne edustavat Ile-d'Yeun koko sitä tonnikalanpyyntilaivastoa, jolla on oikeus pyytää valkotonnikalaa ajoverkolla, ja koska olennainen osa niiden tuloista (30—50 prosenttia liikevaihdosta) tulee tästä toiminnasta.

40 Siihen väitteeseen, jonka mukaan riidanalainen asetus ei koske siirtymäaikana niitä suoraan, kantajat vastaavat, että ajoverkkojen käyttökieltoa tiettyjen lajien kalastuksessa Pohjois-Atlantilla sovelletaan välittömästi 1.1.2002 alkaen ilman jäsenvaltioiden soveltamistoimiakin. Lisäksi asetuksesta voidaan nostaa kanne

heti sen tultua voimaan, vaikka siinä asetettaisiinkin annetun kiellon soveltamiselle myöhempi ajankohta.

41 Kantajat huomauttavat vielä lopuksi, että kanteen tutkittavaksi ottamista arvioitaessa on otettava huomioon se, ettei riidanalaisen asetuksen pätevyyttä voitu asettaa kyseenalaiseksi yhteisöjen tuomioistuimelle esitettävän ennakkoratkaisukysymyksen kautta. Ajoverkkokieltoa nimittäin sovelletaan välittömästi 1.1.2002 alkaen, joten mitään jäsenvaltioiden täytäntöönpanotoimia ei tarvita. Kantajien mukaan sillä seikalla, että riidanalaisella asetuksella otetaan käyttöön väliaikaisten lupien järjestelmä siirtymäajaksi, ei taas ole vaikutusta kantajiin, koska Ranskassa oli voimassa tällainen järjestelmä jo ennen kyseisen asetuksen antamista ja koska niillä kaikilla oli tällainen lupa.

42 Ranskan tasavalta on samaa mieltä kantajien kanssa. Se lisää, että esillä olevaa asiaa voidaan verrata edellä mainittuun asiaan Weddel vastaan komissio, jossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että kyseessä ollutta asetusta oli pidettävä yksittäisten päätösten koonnoksena. Ranska korostaa tältä osin, että siitä, että Ranskan toimivaltaiset viranomaiset uudistavat vuosittain Pohjois-Atlantilla valkotonnikalaa pyytävien alusten erityiskalastusluvat, hyötyy vain suppea joukko toimijoita, jotka ovat selkeästi komission yksilöitävissä. Lupia antaessaan Ranskan viranomaiset vain toimeenpanevat komission valtuuttamana yhteisön säännöksiä.

43 Ranskan mielestä kantajien tilanne muistuttaa niin ikään edellä mainitussa asiassa Apesco vastaan komissio kantajina olleiden tilannetta, vaikkakin käsiteltävänä olevassa tapauksessa, toisin kuin kyseisessä asiassa, tiettyä kalastusta varten luvan saaneiden alusten luettelo annettiin tiedoksi komissiolle sen sijaan, että komissio olisi ne laatinut. Kansallisilla viranomaisilla oli kuitenkin yhteisön kalastuspolitiikan osana asetettujen kiintiöiden vuoksi vain rajallinen liikkumavara vuosittaisen luettelon laatimisessa.

44 Ranska toteaa, että kyseiset luettelot lähetettiin vuosittain komissiolle kalastusalusten tarkastusten toimeenpanemiseksi, ja niiden avulla komission oli mahdollista yksilöidä kalastusyksiköt, joita ajoverkkokielto koski. Ile-d'Yeulle rekisteröityjä aluksia tarkastettiin Ranskan mukaan ainakin kerran vuodessa vuodesta 1995 lähtien joko kansallisten tai yhteisön tarkastajien toimesta. Koska Ile-d'Yeun erityistilanne lisäksi oli komission tiedossa ja mainittu 8.4.1994 päivätyssä tiedonannossa, neuvosto tietoisena asiasta vaikutti Ranskan mielestä tämän rajatun, selkeästi yksilöitävissä olevien toimijoiden ryhmän oikeusasemaan.

45 Lisäksi asetus koskee Ranskan mielestä kantajia suoraan, koska se vaikuttaa niihin enemmän kuin muihin alalla oleviin toimijoihin sen vuoksi, että valkotonnikalan pyynti on niin hallitsevassa asemassa niiden kalastustoiminnassa. Ranskan tasavalta pyytää tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta pitämään katselmuksen työjärjestyksen 65 artiklan nojalla.

46 Ranskan tasavalta väittää vielä, että kun otetaan huomioon tosiasiallisten valitusteiden puuttuminen riidanalaisen asetuksen osalta, esillä olevan asian tutkimatta jättäminen merkitsisi sitä, että kantajilta evättäisiin ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn Euroopan yleissopimuksen 6 artiklassa vahvistettu oikeus saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimessa. Koska asetus on voimassa vain määräajan eikä edellytä kansallisten viranomaisten täytäntöönpanotoimia, mahdollisuudet siihen, että jokin tuomioistuin pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua sen pätevyydestä, ovat miltei olemattomat.

47 Ile-d'Yeun kunta tukee kantajien ja Ranskan tasavallan vaatimuksia ja painottaa, että esillä olevan kanteen tutkimatta jättäminen voidaan tulkita oikeussuojan antamatta jättämiseksi (déni de justice).

48 Istunnossa Ile-d'Yeun kunta toi lisäksi esiin, että ajoverkon käytöstä luopuminen valkotonnikalan pyynnissä pakottaa kantajat käyttämään muita, selvästi

vähemmän tuottavia pyyntivälineitä, kuten vapaa, mikä aiheuttaa niille haittaa varsinkin siitä syystä, että muille niiden pyytämille lajeille eli merianturalle ja kummelilurskalle on asetettu kiintiöt. Asetuksen vaikutuksen osalta niiden toimintaan ITA:n jäsenet katsovat niin ikään, että asetus koskee niitä erityisesti, koska lähes 70 prosenttia niiden liikevaihdosta on peräisin tonnikalan kalastuksesta ajoverkolla. Ile-d'Yeun kunta väittää Irlannin osalta, että asetuksen vakavat taloudelliset vaikutukset yksityisten toimintaan, jotka johtavat, kuten tässä tapauksessa, liikevaihdon supistumiseen yli kolmanneksella, ovat omiaan yksilöimään ne riittävästi, jotta ne voivat vaatia sitä kumottavaksi. Vastauksena näihin väitteisiin Espanjan kuningaskunta korostaa, että samoin kuin tuhannet espanjalaiset, jotka pyytävät valkotonnikalaa vavoilla, kantajat voivat tulevaisuudessa harjoittaa toimintaansa yhtä tuottavalla tavalla, semminkin kun ne saavat muutosvaiheessa tukia, joista neuvosto on päättänyt.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

49 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa asetuksen kumoamiseksi kanteen sillä edellytyksellä, että kumottavaksi vaadittu asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee kantajaa suoraan ja erikseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen ja päätöksen välisenä erotteluperusteena on se, onko kysymyksessä yleisesti sovellettava toimi. Toimi on yleisesti sovellettava, jos sitä sovelletaan objektiivisesti määritellyissä tilanteissa ja jos sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin (asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta; em. asia Weber v. komissio, tuomion 55 kohta ja asia T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech v. komissio, määräys 26.3.1999, 26 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

50 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa tässä tapauksessa, että riidanalaisella asetuksella säädettyä kieltoa pitää aluksessa tai käyttää ajoverkkoja siinä lueteltujen lajien pyyntiin sovelletaan 1.1.2002 alkaen erottelematta kaik-

kiin jonkin jäsenvaltion lipun alle rekisteröityihin aluksiin, jotka harjoittavat tosiasiassa tai potentiaalisesti kyseistä toimintaa siinä määritellyillä kalastusvyöhykkeillä.

51 Vastoin Ranskan tasavallan väitettä riidanalaista asetusta ei voida pitää yksittäisten päätösten koonnoksena, jonka kohteena ovat kaikki Ile-d'Yeulle sijoittautuneet kalastusaluksen haltijat suljettuun taloudellisen toiminnan harjoittajien joukkoon kuuluvina.

52 Tältä osin on huomattava, että asetukseen N:o 894/97 riidanalaisella asetuksella lisätyn 11 a artiklan 3 kohdan mukaan kalastusaluksella saa lippujäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten myöntämällä luvalla 31.12.2001 saakka pitää yhtä tai useampaa riidanalaisessa asetuksessa luetellun lajin pyyntiin tarkoitettua ajoverkkoa ja käyttää niitä. Vaikka kunkin jäsenvaltion osalta niiden alusten enimmäismäärä, joille voidaan myöntää tällainen lupa, ei saa olla suurempi kuin 60 prosenttia niiden alusten määrästä, jotka kaudella 1995—1997 käyttivät ajoverkkoa, seuraa tästä, ettei lupien antamisen edellytyksenä ole se, että samaa toimintaa on harjoitettu vuodesta 1995, eikä lupien saantia sitä suuremmalla syyllä ole välttämättä taattu ainoastaan näille aluksille. Sitäpaitsi, kuten asetukseen N:o 894/97 riidanalaisella asetuksella lisätyn 11 a artiklan 4 kohdasta seuraa, jäsenvaltioiden myöntämät luvat ajoverkkoa käyttäville aluksille annetaan vain yhden vuoden ajaksi ja vain määrättyä lajia tai määrättyjä lajeja varten.

53 Näin ollen on mahdollista, että kantajiin lukeutumattomat varustajat, joiden kotipaikka on Ranskassa tai jossakin muussa jäsenvaltiossa ja jotka asetuksen voimaantullessa eivät vielä olleet harjoittaneet valkotonnikalan pyyntiä ajoverkoilla siinä tarkoitetuilla kalastusvyöhykkeillä, voivat paitsi suunnitella ryhtymistä siihen jonkin kalastuskauden aikana ennen vuotta 2002, jolloin riidanalainen asetus koskee heitä (em. asia Area Cova ym. v. neuvosto ja komissio, tuomion 29 kohta), myös tosiasiallisesti saada luvan siihen siltä toimivaltaiselta kansalliselta viranomaiselta, jolle heidän asiansa kuuluu. Koska kussakin jäsenvaltiossa valkotonnikalan ajoverkkokalastukseen luvan saaneiden alusten luettelot saattavat siten muuttua vuodesta toiseen, kunnes tämä kalas-

tusmenetelmä 1.1.2002 kielletään, riidanalaisen asetuksen ei voida katsoa olevan sovellettavissa lopullisesti ja ehdottomasti vain niihin varustajiin, jotka jo ovat harjoittaneet kyseistä pyyntiä asianomaisilla vesillä ennen asetuksen voimaantuloa, eikä sen kohteena voida siten pitää vain rajattua toimijoiden joukkoa, johon kantajat kuuluvat.

54 Tätä päätelmää ei horjuta se, että vuodesta 1995 kantajat saivat joka vuosi Ranskan kyseisessä asiassa toimivaltaiselta viranomaiselta erityiskalastuslupia koskevista yleisistä säännöksistä 27 päivänä kesäkuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1627/94 (EYVL L 171, s. 7) nojalla erityiskalastusluvan, joka oikeutti valkotonnikalan pyyntiin ajoverkoilla Koillis-Atlantilla. Sillä kuten asiakirjoista havaitaan, mainitun viranomaisen päätöksistä ilmenee nimenomaisesti, että kyseisiä erityiskalastuslupia myönnettiin Ranskassa kunakin vuonna paitsi luvan edellisenä vuonna saaneille ja uutta lupaa pyytäneille hakijoille — kuitenkin sillä edellytyksellä, että näiden alukset olivat pyytäneet vähänkin tonnikalaa — myös edellisenä vuonna odotuslistalle jääneille luvanhakijoille sekä uusille hakijoille. Asiakirjoista käy ilmi myös, että Ranskassa valkotonnikalan kalastukseen ajoverkoilla luvan saaneet alukset ja niiden lukumäärä ovat vuodesta 1995 vaihdelleet vuosittain. Tämän vuoksi kantajien ei voida katsoa kuuluvan rajattuun toimijoiden joukkoon, vaikka oletettaisiinkin, että huomioon on otettava ainoastaan Ranskan lipun alla purjehtivien tonnikalanpyyntialusten varustajien tilanne.

55 Sillä oikeuskäytännöllä, johon Ranskan tasavalta vetoaa sen väitteensä tueksi, jonka mukaan riidanalaista asetusta on pidettävä yksittäisten, kantajiin kohdistuvien päätösten koonnelmana, ei myöskään ole tässä merkitystä. Edellä mainitussa asiassa Weddel vastaan komissio annettu tuomio, johon Ranska viittaa, koski nimittäin tilannetta, jossa kumottavaksi vaaditussa komission asetuksessa määrättiin prosenttiosuudesta, jonka rajoissa jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset hyväksyivät toimijoiden tiettynä aikana tekemät tuontihakemukset, joten se vaikutti vain määrättyyn, tuona aikana tällaisen hakemuksen tehneiden toimijoiden joukkoon. Sitä vastoin tässä tapauksessa edellä todetusta seuraa, että riidanalaista asetusta sovelletaan samalla tavoin kaikkiin aluksiin, jotka har-

joittavat tosiasiallisesti tai potentiaalisesti asetuksessa määriteltyä kalastusta, eikä pelkästään niihin toimijoihin, jotka ennen asetuksen voimaantuloa ovat mahdollisesti saaneet luvan mainittuun pyyntiin.

56 Tästä seuraa, että riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava ja EY:n perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitettu asetus.

57 Oikeuskäytännössä on kuitenkin katsottu, että tietyin edellytyksin yleisesti sovellettavan säädöksen säännös voi koskea joitakin asianomaisia taloudellisia toimijoita erikseen (em. asia Extramet Industrie v. neuvosto, tuomion 13 kohta ja em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 19 kohta). Näin on asian laita, kun kyseisellä säännöksellä on vaikutuksia luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön tämän erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä erottuu kaikista muista, minkä seurauksena tämä yksilöidään säännöksessä vastaavalla tavalla kuin yksilöitäisiin se, jolle päätös on osoitettu (em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 20 kohta).

58 Tältä osin on todettava, että riidanalaisella asetuksella annettua kieltoa pitää aluksessa tai käyttää ajoverkkoja siinä lueteltujen lajien pyyntiin 1.1.2002 jälkeen sovelletaan erottelematta kaikkiin jonkin jäsenvaltion lipun alla purjehtiviin aluksiin, jotka harjoittavat tosiasiassa tai potentiaalisesti kyseistä toimintaa asetuksessa määritellyillä kalastusvyöhykkeillä.

59 Tästä seuraa, että riidanalainen asetus koskee kantajia ainoastaan näiden objektiivisessa ominaisuudessa jonkin jäsenvaltion lipun alle rekisteröityjen alusten haltijoina, jotka voivat pyytää valkotonnikalaa asetuksessa luetelluilla kalastusvyöhykkeillä kaikkien muiden tällä alalla toimivien taloudellisten toimijoiden tapaan.

60 Tätä ei muuksi muuta se, että kaikkien kantajien kotipaikka on Ile-d'Yeu ja että ne edustavat — olettaen, että niitä voidaan tarkastella kokonaisuutena — merkittävintä Ranskan lipun alla olevaa valkotonnikalan pyyntiin Koillis-Atlantilla vuosittain vuodesta 1995 oikeutettua kalastuslaivastoa. Tämä seikka ei nimittäin erota kantajia muista toimijoista riidanalaisen asetuksen kannalta, jota sovelletaan yleisesti kaikkiin Ranskan ja muiden jäsenvaltioiden kalastusaluksiin, jotka voivat tietyillä yhteisön vesillä tai näiden ulkopuolella kalastaa valkotonnikalaa tai muuta riidanalaisella asetuksella asetukseen N:o 894/97 lisätyssä liitteessä VIII mainittua kalalajia (ks. em. asia Buralux ym. v. neuvosto, tuomion 29 kohta).

61 Oikeuskäytäntö, johon kantajat tältä osin vetoavat, ei ole asiassa merkityksellistä. Siinä nimittäin on kyse (em. asia Piraiki-Patraiki ym. v. komissio) tapauksesta, jossa on olemassa ylemmänasteinen säännös, jonka mukaan riidanalaisen säädöksen antajan on otettava huomioon tiettyjen toimijoiden erityistilanne. Tästä ei kuitenkaan nyt ole kysymys. Kantajat ja väliintulijat eivät kummatkaan ole väittäneet riidanalaisen asetuksen koskevan Ile-d'Yeutä kotipaikkanaan pitäviä kalastusalusten varustajia erikseen sillä perusteella, että neuvostoa koskisi velvoite ottaa huomioon niiden tilanne erityisellä tavalla verrattuna niihin muihin, joita asetus koskee.

62 Edellä mainitun asiassa Apesco vastaan komissio annetun tuomion osalta taas on huomattava, että sen taustalla oleva tilanne eroaa selvästi nyt käsiteltävänä olevasta tapauksesta. Nyt esillä olevasta tapauksesta eroten tuossa tuomiossa oli kyse säädöksestä, jolla komissio oli Espanjan kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittymisestä Euroopan yhteisöihin 12 päivänä kesäkuuta 1985 tehdyssä asiakirjassa (EYVL L 302, s. 9) olevien kalastusalan siirtymäsäännöksien mukaisesti hyväksynyt nimiluettelon 150 espanjalaisesta aluksesta, jotka oli valittu tietystä liittymisasiakirjan liitteenä olevasta alusluettelosta, ja antanut niille luvan kalastaa aiemman, kymmenen jäsenvaltiota käsittäneen yhteisön vesillä määrätyn ajan. Myöskään tästä ei nyt ole kyse. Sen lisäksi, ettei neuvoston antama riidanalainen asetus koske vain yhden jäsenvaltion toimijoita, on huomattava, että sitä sovelletaan samalla tavoin kaikkiin aluksiin, jotka harjoittavat

tosiasiassa tai potentiaalisesti siinä määriteltyä kalastusta ajoverkoilla, eikä pelkästään niihin toimijoihin, jotka ovat voineet ennen kyseisen asetuksen antamista olla niiden alusten luettelossa, jotka ovat tätä varten saaneet luvan lippujäsenvaltiolta (ks. vastaavasti asia C-213/91, Abertal ym. v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3177, 22 kohta).

63 Sen väitteen osalta, jonka mukaan neuvosto tiesi kantajien erityistilanteesta riidanalaista asetusta antaessaan, on korostettava, että vaikka pitääkin paikkansa, että jäsenvaltiot lähettävät vuosittain komissiolle luettelon niistä kalastusaluksista, joilla on lupa käyttää ajoverkkoa valkotonnikalan kaltaisten lajien pyyntiin, on kuitenkin niin, että neuvostolla ei ollut riidanalaista asetusta antaessaan nimenomaista tietoa niistä aluksista, joilla kussakin jäsenvaltiossa oli tällainen lupa kalastuskaudelle 1998 (ks. vastaavasti asia T-168/95, Eridania ym. v. neuvosto, tuomio 8.7.1999, Kok. 1999, s. II-2245, 48 kohta), ja vielä vähemmän niistä aluksista, jotka saattoivat saada luvan jollekin ennen 1.1.2002 päättyvistä kalastuskausista. Tähän ei vaikuta se, että komissio 8.4.1994 päivätyssä tiedonannossaan mainitsi niiden Ile-d'Yeultä olevien alusten lukumäärän, jotka olivat vuonna 1993 pyytäneet valkotonnikalaa ajoverkoin, varsinkin kun määrä oli seuraavina vuosina muuttunut.

64 Lisäksi — kuten yhteisöjen tuomioistuin yli 2,5 kilometriä pitkät ajoverkot kieltävän asetuksen N:o 345/92 kumoamiseksi nostetun kanteen yhteydessä katsoi — se, että on mahdollista jollakin tarkkuudella määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, ei merkitse sitä, että säädöksen on katsottava koskevan näitä oikeussubjekteja erikseen, jos on selvää, että säädöstä sovelletaan siinä määritellyn tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskevan objektiivisen tilanteen perusteella (asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573, 13 kohta; ks. myös em. asia Abertal ym. v. komissio, tuomion 23 kohta ja asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta).

65 Kuten jo on todettu, riidanalainen asetus koskee kantajia vain näiden objektiivisessa ominaisuudessa tiettyä pyyntitekniikkaa tietyllä vesialueella käyttävinä valkotonnikalan kalastajina kaikkien muiden samassa tilanteessa olevien taloudellisten toimijoiden tapaan. Asetus ei myöskään sisällä sellaista konkreettista elementtiä, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että se on annettu kantajien erityistilanne huomioon ottaen (em. asia Abertal ym. v. komissio, tuomion 23 kohta). Tämän vuoksi myöskään sen seikan johdosta ei voida katsoa riidanalaisen asetuksen koskevan kantajia erikseen, että komissio otti ehdotuksessaan neuvoston päätökseksi — jolla oli eri oikeudellinen perusta kuin riidanalaisella asetuksella — esiin sen, että on tietty määrä aluksia, jotka purjehtivat Espanjan, Irlannin, Ranskan ja Yhdistyneen kuningaskunnan lipun alla ja joita ajoverkkokalastuksen kieltäminen koskee.

66 Niiden väitteiden osalta, joiden mukaan riidanalaisella asetuksella on huomattava taloudellinen vaikutus kantajien toimintaan, on todettava, että se seikka, että säädöksellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä kaikista muista toimijoista, joita asia koskee, kun säädöstä sovelletaan objektiivisesti määritellyn tilanteen perusteella (ks. em. asia Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräyksen 37 kohta ja asia T-39/98, Sadam Zuccherifici ym. v. neuvosto, määräys 8.12.1998, Kok. 1998, s. II-4207, 22 kohta).

67 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että asetuksen N:o 1239/98 ei voida katsoa koskevan kantajia erikseen. Koska perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tämä yksi tarkoitetuista tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä ei täyty, ei ole tarpeen tutkia neuvoston väitettä, jonka mukaan 31.12.2001 päättyvänä siirtymäaikana riidanalainen asetus ei suoraan koske kantajia.

68 Kansallisen oikeussuojatien puuttumista koskevan väitteen osalta sekä sen väitteen osalta, jonka mukaan nämä oikeussuojatiet eivät missään tapauksessa ole tosiasiallisesti toimivia, on todettava, että vaikka väitteet pitäisivät paikkansa, ne eivät oikeuttaisi muuttamaan perustamissopimuksen oikeussuojateitä ja oikeu-

denkäyntiä koskevaa järjestelmää tuomioistuintulkinnan kautta. Näiden väitteiden perusteella ei missään tapauksessa voida katsoa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttyvän, kun perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa asetetut edellytykset eivät täyty (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 26 kohta ja em. asia CNPAAP v. neuvosto, määräyksen 38 kohta).

69 Näin ollen eivät kantajat eikä Ranskan tasavalta — joka sitäpaitsi ei ole nostanut kannetta asetuksen N:o 1239/98 kumoamiseksi perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan nojalla — voi tehokkaasti vedota muiden oikeussuojateiden puuttumiseen riidanalaisen asetuksen pätevyyden arvioitavaksi saattamiseksi.

70 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta.

Selvittämistoimien määräämistä koskevat vaatimukset

71 Ranskan tasavalta ja Ile-d'Yeun kunta, jotka ovat väliintulijoita, ovat vaatineet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta tutkimaan mahdollisuuden katselmuksen pitämiseen.

72 Jos oletetaan, että tällaiset vaatimukset, joita kantajat eivät ole esittäneet, voitaisiin ottaa tutkittavaksi, on ne joka tapauksessa hylättävä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 65 artiklassa ja sitä seuraavissa

artikloissa tarkoitettujen selvittämistoimien tarpeellisuudesta asian ratkaisun kannalta nimittäin päättää mainittu tuomioistuin (ks. viimeksi asia T-140/97, Hautem v. Euroopan investointipankki, tuomio 28.9.1999, Kok. H. 1999, s. I-A-167 ja II-897, 92 kohta). Tässä tapauksessa ne eivät ole merkityksellisiä eivätkä tarpeen käsiteltävänä olevan asian tutkittavaksi ottamisen ratkaisemiseksi. Niihin ei siten ole tarpeen ryhtyä.

73 Ranskan tasavallan ja Ile-d'Yeun kunnan vaatimukset, jotka koskevat selvittämistoimien määräämistä, on tämän vuoksi hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

74 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neuvostolle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, koska tämä on sitä vaatinut.

75 Ranskan tasavalta, Espanjan kuningaskunta, Irlanti, komissio, Ile-d'Yeun kunta ja ITA:n jäsenet vastaavat työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan väliintulijoina omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan ja velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.**

3) **Väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Lenaerts Potocki

Meij Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 22 päivänä helmikuuta 2000.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti